

Môj nový bežný deň

Môj, teraz už bežný, ale pred rokom priam nepredstaviteľný deň, je súhrn nudy, samoty a občas aj nejakého toho dobrodružstva.

Všetko to začalo 13. marca 2020. Bol to piatok a my sme mali s mojou školou posledný deň lyžiarskeho výcviku. Mal to byť deň, v ktorom sa uskutočnia preteky a odovzdajú ceny najlepším lyžiarom našich tried. No nebolo tomu tak. Ráno sme sa totiž dozvedeli, že kvôli teraz už veľmi známemu koronavírusu, musíme odísť domov, pretože všetky lyžiarske strediská sa zatvárajú. Prekvapení sme sa rýchlo pobalili a nastúpili do autobusu. V autobuse už vôbec nebolo tak veselo ako cestou tam. Keď sme vystúpili a išli sme každý domov, dozvedeli sme sa, že sa asi zatvoria aj školy. Vtedy sa väčšina začala tešiť a bol som medzi nimi aj ja. Povedal som si, že na tom nebude nič zlé, keď budeme mať prázdniny ešte o týždeň, dva dlhšie. Keď som však prišiel domov, prišlo niečo, čo som vôbec nečakal. Len čo sa otvorili dvere, čakalo ma okamžité dezinfikovanie rúk a oblečenia. A musel som sa ísť aj poumývať. Celý ten víkend bol jeden z najčudnejších v mojom živote. Všade sa nerozprávalo o ničom inom len o korone. Keď sa zavreli školy, prvé dva dni boli fajn, nemusel som nič robiť, mohol som len tak ležať a oddychovať. No potom prišla nuda a tá nuda bola obrovská.

Keď prišla dištančná výučba, už som sa až tak nenudil, no stále to nebolo nič moc. Až vtedy som si začal uvedomovať, aký luxus bolo učenie sa v škole. Veľa mojich spolužiakov vravelo, že im už škola a kamaráti chýbajú, ale niektorí vraveli, že im je doma dobre. No neveril som im, podľa mňa každý, niekto viac, niekto menej, ale všetci sa už chceli vrátiť do školy. Niekedy v júni nás znovu pustili do školy, aby sme si zobrali vysvedčenia. Bolo to možno dva alebo tri týždne, ale vôbec sa to nepodobalo na výučbu ako kedysi.

A potom začali letné prázdniny a mne škola z hlavy vyfučala. Uživali sme si leto, chodenie po večeroch vonku, ale leto ubehlo ako voda. Vlastne ešte som nezažil leto, ktoré by trvalo dostačujúco dlho. Ani som sa nenazdal a opäť sa začala škola. Bola tam sranda a nosil som si domov veľa dobrých zážitkov, ale ako sa hovorí, nič dobré netrvá večne. Začali sa totiž šíriť chýry, že sa znova zatvoria školy. Onedlho sa naozaj zatvorili.

A zase to bolo tu. Každé ráno som vyprevádzal rodičov do práce a brata do školy, no a potom sa môj deň začal. Hurá! Ráno som si sadol za počítač a spravil som si úlohy. Niektoré dni boli úplne voľné, pretože nám nechodili skoro žiadne úlohy. Hodiny cez zoom sme ešte tiež zo začiatku veľa nemali, ale učiteľom to nevytýkam, pretože zaobstarať si na to techniku tiež nie je lacné. A môj deň pokračoval. Ja som nemal čo

robiť a tak som začal chodiť so psom. Ak mám pravdu povedať, tak za tých pár dní som s ním nachodil toľko, ako som s ním predtým nenachodil za dva mesiace. A začal som čítať knihy. Je to pre mňa nová vášeň. No nie všetky dni boli takéto. Veľakrát sa mi stalo, že som sa zobudil, otvoril edupage a mal som tam vyše dvadsať nových úloh. Tak som sa do toho pustil, no čím viac úloh som spravil, tým viac úloh mi prišlo. Kým som spravil jednu, tak mi prišli ďalšie tri. Veľmi som sa musel premáhať, pretože predsa len som skrz naskrz puberták a veľmi sa mi nechcelo robiť to všetko, keď som si mohol jednoducho ľahnúť a nerobiť nič. No časom som pochopil, že sa školy tak skoro neotvoria a ak chcem spraviť prijímačky na strednú školu, tak musím na sebe začať pracovať. A moje dni boli hneď náročnejšie a zmysluplnejšie.

Časom sa učitelia dopyčuli o mojich plánoch na strednú školu. No len dištančná výučba už nebola dostačujúca. A potreboval som aj nejaké tie body na strednú. Mám dosť diplomov z rôznych súťaží, no vôbec som si nebol istý, či to bude stačiť. A tak som začal chodiť na doučovanie z matematiky a slovenčiny. Začal som sa prihlasovať na všetky možné olympiády a tak to aj stále je. Začal som sa oveľa menej nudiť a teraz už ani neviem, čo nuda vlastne je. Teraz sa zúčastňujem počas jedného týždňa minimálne dvoch súťaží a plus ešte hodiny zoomu a rôzne úlohy na edupage, doučovania, matematické súťaže, atď. Potom však zatvorili aj prvý stupeň a ja som si uvedomil, že už tu až taký sám nebudem. Budem mať spoločnosť a tú som si veľmi vážil. Tešil som sa, že nebudem sám, no keď som uvidel slzy, ktoré stekajú po tvári môjho brata prváka, pre ktorého bola škola niečím úžasne novým, uvedomil som si, že radšej budem sám, len nech si on školu užije. Časom sa školy znovu otvorili pre prvý stupeň a môj brat začal mávať znovu ten svoj zlatý malý úsmev na tvári. A ja sa snažím fungovať naďalej, no je to oveľa ťažšie ako v škole. Celý deň sa pozeráť do počítača a k tomu robiť ešte kopolu iných vecí. Nie je to ľahké, ale viem, že aj keď sa takto funguje ťažko, tak sa to dá. A nikto nevie dokedy to bude ešte takto trvať. Možno sa už do mojej školy nevrátim a pôjdem rovno na strednú.

Začiatky boli ťažké, no časom sme si zvykli všetci a dnes sa snažíme fungovať takto normálne. Pred rokom by som si toto nevedel ani predstaviť, no dnes je to pre mňa samozrejmé. Toto je jeden z mojich veľmi silných zážitkov, o ktorom sa určite oplatilo napísať. Uvedomil som si, že chodenie do školy mám veľmi rád pre všetko, čo v sebe obnáša. Od zážitkov so spolužiakmi, zábavy cez prestávky až po nové informácie a vedomosti od učiteľov. A mám obrovské šťastie, ak v tej škole som nielen virtuálne, ale aj reálne.